

Prefață

Sfântul Efrem cel Nou, marele mucenic și făcător de minuni, cinstit de o mulțime de credincioși din întreaga lume, a fost ales de Dumnezeu pentru săvârșirea minunilor în vremurile noastre tulburi pentru întărirea credinței și mângâierea creștinilor, după cum el însuși a mărturisit unei maici din Mănăstirea Bunei-Vestiri de la Nea Makri, Attica, Grecia, unde se află cinstitele sale moaște. A trăit la sfârșitul secolului al XIV-lea și începutul celui de-al XV-lea, între 1384 și 1426, adică acum mai bine de 500 de ani. Este suficient să spunem că a fost contemporan cu Sfântul Cuvios Daniil Sihastru, marele duhovnic al Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, pentru a ne da seama de timpurile în care a trăit. Grecia se afla sub ocupație otomană, de aceea, pentru a nu fi înrolat în armata sultanului, a părăsit

lumea la vârsta de 14 ani și s-a retras pe Colina Neprihăniților, la Mănăstirea Bunei-Vestiri, unde s-a nevoit timp de aproape 28 de ani.

Asemenea marilor nevoitori, ieromonahul Efrem a viețuit în singurătate, retrăgându-se din obște pentru a se desăvârși într-o peșteră. În anul 1424, călugării din mănăstirea sa au fost uciși cu sălbăticie de turci, Sfântul fiind singurul rămas în viață datorită faptului că nu s-a aflat în mănăstire la venirea acestora, ci era retras în sihăstria sa. Dar, peste un an, la 14 septembrie 1425, ziua sa de naștere, mahomedanii s-au întors pe Colina Neprihăniților și au trecut prin sabie pe toți monahii aflați atunci în mănăstire. Pe Sfântul Efrem nu l-au ucis pentru că era singurul care nu a părut tulburat de venirea lor și, atunci, dându-și seama că este un călugăr îmbunătățit, s-au gândit să-l supună la chinuri groaznice pentru a-l face să se lepede de Hristos. Aceste chinuri nu au durat câteva ore sau zile, ci opt luni. În cele din urmă, au hotărât să-l martirizeze în a treia zi de Paști a anului următor, 1426, pentru ca batjocura lor față de credința creștină să fie deplină. L-au torturat cu sălbăticie, l-au spânzurat cu capul în jos de un dud, l-au pironit de trunchiul copacului cu cuie mari pe care i le-au

bătut în tot trupul, chiar și în cap. În cele din urmă, i-au înfipt în pânțele un lemn aprins. Rămânând neclintit în credință, Sfântul și-a dat duhul în mâinile Domnului, rugându-se pentru iertarea sa, dar și a chinuitorilor săi.

Sufletul său de mucenic a fost dus de îngerii înaintea Domnului, primind cununa pentru pătimirile sale: „*Vrednic ești, Efrem, că pe Hristos ai mărturisit!*” Trupul său a fost aruncat în scorbura copacului și a fost străjuit de câinele mănăstirii până când un grup de trecători l-a găsit și l-a îngropat. Acolo a stat timp de mai bine de 500 de ani, până la 3 ianuarie 1950, când Dumnezeu a rânduit aflarea sfintelor sale moaște și proslăvirea Sfântului. De atunci și până astăzi, Sfântul Efrem nu încetează să săvârșească nenumărate minuni și să se aplece asupra celor care pătimesc cumplit, asemenea lui, mistuiți de mucenicia groaznicelor boli care macină lumea contemporană. Chinurile sale au fost nenumărate și de negrăit, dar plăcutul lui Hristos Efrem le-a răbdat cu credință, cu smerenie și, de neînchipuit pentru omul contemporan, cu dragoste și rugăciune pentru chinuitorii săi. Le-a îndurat pe toate în singurătate și într-un anonim deplin.

Nimeni nu a fost de față să-l vadă, să-l compătimească, să-l încurajeze sau să se roage pentru el. Numai el și Hristos, Care a pătit întru el. Pironit pe trunchiul dudului asemenea Domnului pe cruce, batjocorit și scuipat asemenea Stăpânului, provocat să se lepede de Dumnezeu (îl batjocureau spunându-i „unde este Dumnezeul tău să te scape?”)... Și toate acestea într-un anonim total, fără ca familia, monahii sau cunoscuții să-i fie alături... Iată de ce Domnul Hristos, Care știe și șterge lacrima de pe fața tuturor, cum se cântă la Paraclisul Maicii Domnului, l-a proslăvit pe plăcutul Său mucenic acum, în vremurile dinaintea chinurilor, după cuvintele Sfântului. Cu multă dragoste, cu multă smerenie, cu multă delicatețe, Sfântul Efrem cel Nou pătrunde în viețile noastre astăzi, înainte chiar ca noi să-l cunoaștem.

Are atâta milă și iubire pentru omul aflat în suferință, pentru cel care pătimește ca și el odinioară (noi, din pricina păcatelor, el, din dragoste pentru Hristos). Și, în ciuda tuturor răutăților și nevrednicilor noastre, ne mângâie cu surâsul său dumnezeiesc, ne ia de mână, ne oblojește rănilor și ne dă o nouă șansă, ca, vindecați sufletește și trupește, dar și

îndreptați și înnoiți întru Hristos, să pășim cu fermitate pe calea mântuirii.

Ca cei ce, prin mila lui Dumnezeu, suntem martori și nevrednici mărturisitori ai nenumăratelor minuni pe care Sfântul mare mucenic și tămăduitor Efrem cel Nou le săvârșește în zilele noastre, așezăm la inima ta, iubite cititorule, aceste noi mărturii ale lucrării sale dumnezeiești. Primește-le și, printr-însele, apropie-te de el. Ai încredere, nu te va dezamăgi, cum fac oamenii vicleni astăzi. Te iubește și te așteaptă cu brațele deschise să-ți fie prieten tainic și statornic călăuzitor pe calea vieții acesteia, pentru ca, împreună cu el, să te bucuri mai apoi de slava și frumusețea negrăită a împărăției cerești!

*Cel mai nevrednic dintre preoți,
Mihai Iordăchescu¹*

---

¹ Preotul Mihai Iordăchescu slujește la Biserica Ezăreni din Iași.

